

STUDIUL 9

JUDECATA PREADVENTĂ

Bună, prietene! Doctrina judecății finale nu se găsește doar în Biblie, ci și în crezurile creștine cele mai vechi. Aceasta doctrină nu este o invenție a Bisericii adventiste, ci ea a format baza predicării încă din vremurile apostolice. Așa după cum putem descoperi în scrierile lui Pavel, acest subiect făcea parte din predicile sale adresate atât iudeilor, cât și neamurilor. Tema judecății finale nu venea în contradicție cu doctrina despre neprihănirea prin credință predicată de el. Vestea bună a Evangheliei este că în ciuda condamnării pe care ne-o aduce judecata finală, Isus ne îndreptățește. Aceasta se bazează nu pe neprihănirea pe care o dă Legea, ci pe credința pe care ființa umană o are în Isus Hristos ca Înlocuitor și Mântuitor al său.

Mulți creștini cred că judecata are loc cu ocazia morții, moment în care ființa umană merge fie în paradis, fie în iad. Alții, însă, consideră ca judecata va fi un eveniment universal, care va avea loc la revenirea lui Isus. Cei din urma ignoră faptul că Hristos – la revenirea Sa – vine să mântuiască și să ia cu Sine pe cei care L-au așteptat și care au acceptat mântuirea oferită de El. Aceasta idee o găsim foarte clar exprimată în Evrei 9,28:

„28. Tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.”

Conform celor citite, Dumnezeu trebuie să ia decizia – înainte de revenirea lui Hristos – cu privire la cine va fi luat la cer. Având în vedere că Biblia respinge doctrina nemuririi sufletului, ajungem la concluzia că judecata preadventă nu poate avea loc în momentul morții persoanei în cauză, ci va avea loc cu siguranță înaintea revenirii lui Hristos. De asemenea, ea învață că strămutarea în cer a celor mântuiți va avea loc tot la a doua venire. De aceea, această judecată nu poate avea loc după cea de a doua venire a lui Hristos. Putem găsi temeuri biblice pentru acesta învățătură în întreaga Scriptură, dar mai ales în Daniel 7 și 8. În acest studiu ne vom concentra asupra capitoului 7 din Daniel. Iată ce ni se spune în Daniel 7,9-10:

„9. Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile lui ca un foc aprins.

10. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile.”

Dragă prietene, pentru a înțelege mai bine acest text este necesar să știm că în primele versete ale cap. 7 ni se spune că Daniel privea defilarea alegorică a împăraților lumii: Babilon, Medo-Persia, Grecia, Roma și a cornului cel mic ieșit din Roma. Acesta din urmă va fi identificat ca fiind o putere care persecută pe sfinți și care rostește vorbe de hulă împotriva lui Dumnezeu. Înțelegem de aici că acesta reprezintă o putere politico-religioasă. Observăm însă că, la un moment dat, Daniel își mută privirea de la scenele simbolice terestre la cele celeste, iar acolo în cer el vede o scenă de judecată, în care apar mulți martori, printre care și un Îmbătrânit de zile. Atunci El s-a așezat și s-au deschis niște cărți. Puțin mai departe în Daniel 7,13 profetul spune:

„13. M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată ca pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Imbatranit de zile și a fost adus înaintea Lui.”

Interesant este că expresia „Fiul omului” este foarte des întâlnită în Biblie, iar aceasta face referire la Domnul Hristos. El Însuși a folosit aceasta expresie atunci când Se afla pe pământ cu referire la Sine Însuși.

Scena pe care Daniel a văzut-o este clară. Este vorba de o judecată în cer, în care Tatăl este Judecătorul, iar Isus este reprezentantul și preotul rasei umane, de aceea este numit Fiu al omului. Un aspect important este ca această scenă de judecată are loc exact între momentul în care cornul cel mic se ridică să rostească blasfemii la adresa Celui Preînalt și cel al venirii lui Hristos.

In cea de a doua parte a studiului vom vedea că judecata începe cu etapa de investigare, cu evaluarea faptelor înaintea pronunțării verdictului final. Așa se procedează în orice tribunal. Și Dumnezeu face o analiză a cazurilor înainte de a lua o hotărâre în favoarea sau împotriva ființelor umane. Acest aspect este clar reflectat în Geneza 3,8-18. Aici este relatată prima acțiune de judecată din Scriptură. Aici vedem cum Dumnezeu acționează ca judecător. Istoria urmărește pas cu pas etapele unei judecăți. În versetele 8-10 ne este arătat cum Dumnezeu cheamă perechea de oameni, care se ascundea, pentru ca să dialogheze și să clarifice faptele. Versetele 11-13 prezintă interogatoriul lui Dumnezeu și apărarea omului, iar versetele 14-19 prezintă trei sentințe. Ființa umană se înfățișează înaintea lui Dumnezeu, care face investigațiile și dă sentința finală. Este important să observăm că Dumnezeu respectă această etapă a investigării: există un interogatoriu, în care se investighează natura și motivul infracțiunii comise. Adică cu alte cuvinte, Dumnezeu caută și analizează dovezile. Dar întrebarea evidentă care rezultă de aici este următoarea: Dacă Dumnezeu cunoaște totul, El fiind Atotștiutor, de ce are nevoie să facă o investigare a cazului? Umberto Cassuto, comentator biblic evreu, spune că, având în vedere că Dumnezeu este Omnipotent, El nu face această cercetare pentru că nu ar ști, ci pentru că omul are nevoie să fie conștientizat de faptele petrecute. Alți comentatori spun că Dumnezeu parcurge aceasta fază a cercetării tocmai pentru ca, în primul rând, faptele să fie stabilite, să fie clare pentru om, în al doilea rând pentru a permite omului să își recunoască greșeala și în al treilea rând pentru ca acesta să își poată mărturisi păcatul.

Daniel 7 urmărește exact același curs normal al unui proces de judecată, în care Dumnezeu este descris deschizând cărțile, cercetând dovezile și, în final pronunțând sentința în favoarea poporului Său și împotriva dușmanului.

Să vedem acum în ce moment va începe judecata. Evident este ca aceasta se va întâmpla înainte de revenirea lui Hristos. Daniel 7,8-9:

„8. M-am uitat cu băgare de seamă la coarne și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor, și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om și o gura care vorbea cu trufie.

9. Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc și roțile lui ca un foc aprins.”

Conform celor citite, descoperim că judecata începe după apariția cornului cel mic, care simbolizează o putere politico-religioasă. Judecata nu este altceva decât răspunsul divin la îndrăzneala cornului cel mic de a rosti vorbe de hula împotriva lui Dumnezeu și a persecuta pe sfinți. Aceasta putere politico-religioasă a timpurilor noastre cutează chiar să schimbe vremile și Legea, încercând să desfigureze lucrarea mântuirii realizată de Isus pe crucea calvarului. Iar Dumnezeu nu poate îngădui așa ceva foarte mult timp; atunci începe judecata. Vom vedea mai multe detalii legate de acest subiect în următorul studiu.

Dar când se va termina judecata? Acesta este următorul punct pe care îl vom dezvolta în continuare. Pentru acesta să citim Daniel 7,13-14:

„13. M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a inaintat spre Cel Imbatranit de zile și a fost adus înaintea Lui.

14. I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.”

În lumina acestui verset înțelegem că judecata se va termina atunci când Fiul omului va primi în stăpânire împărăția în slava, iar aceasta fără îndoială se va întâmpla atunci când va avea loc

distrugerea definitivă a răului. Cu același prilej sfinții îi vor primi împărăția în stăpânire. Aceasta ni se spune în Daniel 7,22:

„22. ... până când a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt, și a venit vremea când sfinții au luat în stăpânire împărăția.”

Sentița este dată, vrăjmașul suferă distrugerea finală, iar sfinții vor primi împărăția pierdută de Adam și Eva prin păcat.

Încheiem comentariul spunând că judecata constă în investigarea adevărului. Ea urmărește să restabilească dreptatea și armonia într-o lume deformată de păcat. Judecata oferă posibilitatea ca cei care au biruit păcat să devină curați și neprihăniți. De asemenea, judecata reafirmă dreptatea și autoritatea Legii care guvernează Universul. Judecata are ca punct culminant recunoașterea cosmică a dreptății lui Dumnezeu. După răzvrătirea lui Lucifer, în mintea ființelor create din Univers au rămas semne de întrebare. După judecată, numele lui Isus va fi onorat și înălțat mai presus de orice, nu va mai exista nicio îndoială. Bazându-se pe dovezile prezentate de către Dumnezeu în timpul judecății finale, toate ființele inteligente din Univers vor recunoaște și vor declara că El este drept și milos. Numai atunci lupta dintre bine și rău va ajunge la final. Satana și urmașii săi vor dispărea definitiv din Univers. În Filipeni 2,10-11, Pavel anticipează momentul în care întregul Univers va recunoaște pe Isus ca Domn:

„10. ... pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ,

11. și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.”

Aici sunt menționate mai multe feluri de creaturi care slăvesc Numele lui Dumnezeu. Se vorbește în primul rând de cele aflate în cer. Aceștia sunt îngerii și ființele necăzute în păcat, care se vor pleca în fața lui Dumnezeu și Îl vor lăuda pentru înțelepciunea, puterea și dragostea Sa manifestate în minunatul plan de mântuire. Aceste ființe au fost martore la judecata din cer și acum sunt convinse că Dumnezeu este drept în decizia Sa împotriva puterilor răului.

Următorul grup menționat de Pavel ca fiind alți închinători care vor aduce slava lui Dumnezeu sunt cei ce se află pe pământ, adică ființele umane. Poporul lui Dumnezeu, regii și împărății lumii acesteia, toate națiunile, dar și natura însăși vor recunoaște pe Hristos ca Domn și Creator.

Dar este amintit și un al treilea grup de ființe care se vor pleca în adorare înaintea lui Dumnezeu. Aceștia sunt cei de sub pământ, cuvântul grecesc folosit de Pavel aici este un termen care definește ființele tenebroase, demonii care trăiesc în regatul întunericului. Prin aceasta înțelegem că până și demonii vor recunoaște și vor mărturisi în final, că numai Dumnezeu și Fiul Său sunt demni de a primi lauda și slava. Aceasta va fi o recunoaștere bazată nu pe o reală părere de rău, ci pe faptul că ei la final se vor afla în tabăra celor pierduți.

Dar ceea ce are importanță acum este că cei care L-au acceptat pe Isus ca Domn al lor, nu au de ce să se teamă de judecata. Ei au deja propria doxologie, de laudă la adresa lui Dumnezeu. Ei au recunoscut ca este numai drept ca să fie declarați vinovați din cauza păcatelor lor, doar că în faza de cercetare în vederea judecății, s-au predat în mâinile lui Isus, încrezându-se în promisiunea mântuirii oferite de El. În consecință, nu vor mai fi condamnați pentru ca vina lor a fost plătită.

Astfel, putem să cântăm acum un imn de biruință. Prin jertfa lui Hristos, suntem socotiți fără vină, iar cei nevinovați nu au de ce să se teamă de judecată. Slăvit să fie Dumnezeu. Amin!

Traducere Gertrud Radu

Tehnoredactare Nadia Safta